YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
26 päivänä lokakuuta 1982 *

Asiassa 240/81,

jonka Finanzgericht Baden-Württemberg on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Senta Einberger, Schallstadt-Wolfenweiler,

vastaan

Hauptzollamt Freiburg

ennakkoratkaisun tulliliittoa koskevien yhteisön säännösten ja määräysten tulkinnasta huumausaineiden lainvastaisen tuonnin osalta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti J. Mertens de Wilmars, jaostojen puheenjohtajat A. O'Keeffe, U. Everling ja A. Chloros sekä tuomarit P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans ja O. Due,

julkisasiamies: F. Capotorti,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

1 Finanzgericht Baden-Württemberg on esittänyt 16.6.1981 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 4.9.1981, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen yhteisen tullitariffin soveltamisesta salakuljetettuihin huumausaineisiin.

2 Pääasia koskee tullien määräämistä morfiinierille, jotka pääasian kantaja myi Sveitsissä Saksan huumausainelain (Betäubungsmittelgesetz) vastaisesti sen jälkeen, kun ne oli lainvastaisesti tuotu Saksan liittotasavaltaan. Pääasian kantaja tuomittiin edellä mainituista seikoista saksalaisessa rikostuomioistuimessa ehdolliseen vankeuteen yhdeksi vuodeksi.

3 Finanzgericht pyrkii ratkaisemaan, onko morfiini yhteisön oikeuden mukaan tullin alaista. Tältä osin Finanzgericht viittaa yhteisöjen tuomioistuimen 5.2.1981 antamassaan tuomiossa (asia 50/80 Horvath, Kok. 1981, s. 385) esittämään kantaan, että yhteisen tullitariffin käyttöönoton jälkeen jäsenvaltiolla ei ole enää toimivaltaa soveltaa tulleja huumausaineisiin, jotka on salakuljetettu ja löytämisen jälkeen hävitetty, mutta sen sijaan niillä on edelleen täysi vapaus määrätä tehtyjen rikkomusten johdosta rikosoikeudellisia seuraamuksia.

4 Finanzgericht totesi esillä olevan asian tosiseikkojen osalta, että morfiini ei ole valmistettu Saksan liittotasavallassa ja että pääasian kantajan myymä määrä kyseistä tuotetta oli salakuljetettu Saksan alueelle jälleenvietäväksi lainvastaisesti kolmanteen maahan. Viitatessaan yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainittuun tuomioon Finanzgericht pyrki ratkaisemaan, onko tullien kantamisen esteenä ennemmin huumausaineiden tuontia ja kaupan pitämistä koskeva kielto kuin niiden hävittäminen ja onko näissä olosuhteissa tehtävä sellainen johtopäätös, että tullivelkaa ei voi syntyä. Ainoastaan jos yhteisöjen tuomioistuin ei hyväksy tällaista johtopäätöstä, on perusteltua selvittää, onko tullialueen ulkopuolelle vieminen rinnastettava lainvastaisten huumausaineiden hävittämiseen.

5 Edellä olevien huomioiden perusteella kansallinen tuomioistuin on esittänyt seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Saako jäsenvaltio yhteisen tullitariffin käyttöönoton jälkeen kantaa tulleja huumausaineista, jotka on salakuljetettu yhteisön tullialueelle ja jälleen viety sieltä pois?"

6 Kansallinen tuomioistuin huomauttaa oikein perustein, että ensiksi on ratkaistava kysymys siitä, johtaako lainvastaisen kaupan kohteena olevien huumausaineiden salakuljettaminen yhteisöön tullivelan syntymiseen. Yhteisöjen tuomioistuin tutkii aluksi tämän kysymyksen.

7 Näin esitettynä kysymys ei koske tuotteiden salakuljetusta yleensä, vaan erityisesti huumausaineiden salakuljetusta.

8 Kuten yhteisöjen tuomioistuin katsoi edellä mainitussa 5.2.1981 antamassaan tuomiossa, huumausaineilla, kuten morfiinilla, heroiinilla ja kokaiinilla, on sikäli erityisiä ominaispiirteitä, että niiden haitallisuus on yleisesti tunnustettu ja että niiden tuonti ja kaupan pitäminen on kaikissa jäsenvaltioissa kielletty, lukuun ottamatta tarkasti valvottua ja rajoitettua kauppaa luvanvaraiseen käyttöön farmaseuttisia ja lääkinnällisiä tarkoituksia varten.

9 Tämä oikeudellinen tilanne vastaa vuoden 1961 huumausaineyleissopimusta (Yhdistyneiden Kansakuntien sopimussarja 520, n:o 7515), jonka sopimuspuolia kaikki jäsenvaltiot ovat. Yleissopimuksen johdanto-osassa sopimuspuolet toteavat, että huumausaineisiin tottuminen on vakava ongelma yksilöille ja aiheuttaa sosiaalisen sekä taloudellisen vaaran ihmiskunnalle; sopimuspuolet julistavat olevansa tietoisia velvollisuudestaan ehkäistä ja vastustaa tätä ongelmaa, todeten että huumausaineiden lääkinnällinen käyttö on välttämätöntä tuskan lievittämiseksi ja että asianmukaisin toimenpitein on varmistettava huumausaineiden saanti tähän tarkoitukseen. Yleissopimuksen 4 artiklan mukaan sopimuspuolten on toteutettava sellaiset toimenpiteet, jotka ovat tarpeen huumausaineiden tuotannon, valmistuksen, viennin, tuonnin, jakelun, kaupan, käytön ja hallussapidon rajoittamiseksi yksinomaan lääkinnällisiin ja tieteellisiin tarkoituksiin.

10 Edellä esitetystä seuraa, että huumausaineisiin, jotka eivät ole toimivaltaisten viranomaisten tarkasti valvoman kaupan kohteena niiden käyttämiseksi lääkinnällisiin ja tieteellisiin tarkoituksiin, sovelletaan väistämättä tuontia ja vaihdantaan saattamista koskevaa täydellistä kieltoa kaikissa jäsenvaltioissa.

11 Kun tällaisia huumausaineita löydetään, ne käytännössä takavarikoidaan ja hävitetään kansallisen huumausainelainsäädännön perusteella, lukuun ottamatta joitakin harvinaisia tapauksia, joissa takavarikoitu tuote soveltuu lääkinnälliseen tai tieteelliseen käyttöön ja luovutetaan valvottuun jakeluun, jolloin siitä tulee tullin alainen.

12 Lainvastaisen kaupan kohteena olevat huumausaineet sitä vastoin eivät ole tullin alaisia, koska niiden kauppa on edelleen lainvastaista riippumatta siitä, löydetäänkö ja hävitetäänkö ne vai jäävätkö ne viranomaisten tarkastuksissa huomaamatta.

13 Tullivelkaa ei siten voi syntyä sellaisten huumausaineiden tuonnissa, joita ei voida saattaa markkinoille eikä osaksi yhteisön taloutta. Perustamissopimuksen 3 artiklan b alakohdassa määrätty yhteisen tullitariffin toteuttaminen liittyy 2 artiklan mukaisiin yhteisön päämääriin ja 29 artiklassa tulliliiton hallintoa varten määrättyihin suuntaviivoihin. Huumausaineiden tuonti yhteisöön voi ainoastaan johtaa rankaisutoimenpiteisiin eikä se millään tavalla liity näihin päämääriin tai suuntaviivoihin.

14 Tämä näkemys vahvistetaan tavaroiden tullausarvon määrittämisestä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 803/68 (EYVL N:o L 148, s. 6) säännöksissä sekä lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhdenmukaistamisesta tullivelan osalta 25 päivänä kesäkuuta 1979 annetun neuvoston direktiivin 79/623/ETY (EYVL N:o L 179, s. 31) säännöksissä. Kyseisen direktiivin johdanto-osassa säädetään nimenomaisesti, että ajankohta, jona tullivelka syntyy, määritellään ottaen huomioon tuontitullien taloudellinen luonne ja olosuhteet, joissa tuontitullin alaiset tavarat on saatettu osaksi yhteisön taloutta. Näin ollen minkäänlaista tullivelkaa ei voi syntyä lainvastaisen kaupan kohteena olevien huumausaineiden tuonnissa, koska ne on löydettäessä takavarikoitava ja hävitettävä vaihdantaan saattamisen sijasta.

15 Tältä osin ei ole myöskään perusteltua tehdä eroa huumausaineiden välillä sen mukaan, ovatko ne jääneet tarkastuksessa löytymättä vai onko ne hävitetty toimivaltaisten viranomaisten valvonnassa, ottaen huomioon, että tullien soveltaminen määräytyisi sattumanvaraisen löytymisen perusteella, jos tällainen ero tehtäisiin.

16 Edellä esitetystä seuraa, että tullivelkaa ei synny sellaisten huumausaineiden tuonnissa, jotka eivät ole toimivaltaisten viranomaisten tarkasti valvoman kaupan kohteena niiden käyttämiseksi lääkinnällisiin ja tieteellisiin tarkoituksiin.

17 Edellä esitetty toteamus ei millään tavalla rajoita jäsenvaltioiden toimivaltaa määrätä huumausainelainsäädäntöään vastaan tehtyjen rikkomusten johdosta asianmukaisia seuraamuksia, mukaan lukien kaikki niihin liittyvät toimenpiteet, myös sakot.

18 Ottaen huomioon tämä vastaus, kansallisen tuomioistuimen esittämiin muihin kysymyksiin ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

19 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Ranskan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Finanzgericht Baden-Württembergin 16.6.1981 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

Tullivelkaa ei synny sellaisten huumausaineiden tuonnissa, jotka eivät ole toimivaltaisten viranomaisten tarkasti valvoman kaupan kohteena niiden käyttämiseksi lääkinnällisiin ja tieteellisiin tarkoituksiin.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Everling Chloros

Pescatore Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Julistettiin Luxemburgissa 26 päivänä lokakuuta 1982.

P. Heim
kirjaaja

J. Mertens de Wilmars
presidentti